

Comunicat de la Fundació Nova Cultura de l'Aigua (FNCA) a Catalunya sobre la sequera i les seves possibles solucions

RESUM

1 – L'aigua no és només un recurs sinó que és un element clau de la planificació territorial i de garantia del Bon Estat Ecològic dels ecosistemes aquàtics. No es pot centrar el debat de l'aigua en el subministrament en moments de sequera i no abordar els seus efectes en la planificació territorial. No podem suggerir transvasar aigua entre conques el mateix dia que s'aproven noves actuacions de regadius o noves urbanitzacions en les quals el vector aigua no ha estat plantejat com a element clau en la fase de planificació

2 – L'aplicació dels principis de la Nova Cultura de l'Aigua ha suposat un canvi qualitatiu molt important en la Gestió de l'aigua a Catalunya, i ha fet que en aquests moments no estiguem ja en situació de restriccions del subministrament domiciliari. Sense les actuacions que s'han fet fins ara, en aquests moments ja s'hauria entrat en restriccions a l'àrea metropolitana de Barcelona. I encara queda recorregut per a l'aplicació dels principis de la NCA en els propers anys i poder així arribar a un cicle de l'aigua més sostenible a Catalunya que permeti fins i tot alleugerir la pressió sobre sistemes que han estat molt explotats fins ara (el baix Ter especialment).

3 – De totes maneres, el conjunt d'actuacions i la millora en la optimització en l'ús de l'aigua, amb tot el recorregut que encara resta, poden no ser suficients davant l'increment progressiu de la població a Catalunya i els usos de l'aigua associats, sobretot en casos de sequera extrema. La variabilitat natural dels sistemes mediterranis requereix l'adaptació per part dels usos existents i, per aquesta raó, cal cercar solucions per a incrementar les garanties de manera puntual a partir, si s'escau, de la transferència d'altres conques (i per tant fer un transvasament), però amb mesures que siguin ambientalment i socialment sostenibles. Això passa per organitzar un Banc d'Aigües (també dits Centres de Transferència d'Aigua) que sigui públic i que mitjançant un procés clar i transparent procedeixi a la compra de volums d'aigua d'ús agrari que es cedirien per a l'ús urbà a un preu adequat tant pels que venen com els que compren. L'aigua pot provenir dels regadius de l'Urgell o dels del Baix Ebre i sempre caldrà respectar el principi que el règim de cabals ambientals del riu no ha de ser modificat.

4 – Per a l'actual sequera i a sis mesos vista, s'ha d'estudiar amb detall si és possible la construcció de les infraestructures que farien possible el transvasament d'aigua en quantitat suficient de l'Ebre a les conques internes i per tant fer possible un Banc d'Aigües des de l'Urgell o des de el Delta del Ebre. Així mateix la FNCA pensa que cal reutilitzar encara més l'aigua de les depuradores del Besòs i del Llobregat convenientment regenerada o infiltrada en aqüífers. També cal estudiar la possibilitat de perforació de pous de sequera a tot Catalunya per obtenir recursos addicionals. Una altra mesura seria el llogar o comprar dessalinitzadores mòbils que tot i que aporten petites quantitats poden ajudar en situacions crítiques tal com van fer a la sequera a Pal ma de Mallorca a l'estiu de l'any 2000. Pel que fa al possible transvasament des de l'alt Segre, l'única manera que podria ser ambientalment i socialment acceptable és seguint el principi de que tots hi guanyin, tant el riu que ha de mantenir el seu règim de cabals ambientals, com els agricultors que podrien cedir l'aigua corresponent a la temporada de regadiu de 2009 i els ciutadans que la reberien que han de conèixer l'increment de preu que això suposa. Sempre tenint en compte que aquesta és una solució d'emergència i temporal, i que caldrà restablir les condicions prèvies al transvasament un cop es vagin consolidant les diferents actuacions ja en marxa per a millorar la gestió de l'aigua i la garantia de recurs a Catalunya.

5 – La FNCA resta a la disposició de tothom per ajudar a assolir la fita que tots volem, una gestió sostenible de l'aigua.

L'aigua no és només un recurs al servei d'una política sectorial.

En els darrers dies la possibilitat de que es faci un transvasament d'aigua de la capçalera del Segre a la del Llobregat ha aixecat una considerable polèmica. Alguns membres de la FNCA han expressat en diferents medis de comunicació la seva opinió particular sobre el tema, i sobre la sequera en general. Creiem que potser és el moment d'expressar una opinió col·lectiva dels membres de la FNCA, organització que és caracteritza per propugnar una Nova Cultura de l'Aigua, i que han estat col·laborant de forma activa amb entitats, organitzacions ecologistes i també en els darrers anys amb l'administració pública per tal de poder canviar la manera d'entendre la gestió de l'aigua a Catalunya i Espanya i fer possible un model més sostenible, tot seguint el camí marcat per la Directiva Marc de l'Aigua.

Que l'aigua no és només un recurs sinó un element clau en la política territorial, fa molt temps que la FNCA ho defensa. El no reconeixement d'aquest aspecte és el que ha portat precisament a la situació actual i a un debat viu i polèmic entre diferents sectors que només veuen l'aigua des del punt vista de la defensa dels seus interessos particulars. El debat sobre els nous regadius (Segarra-Garrigues, Xerta-Sènia) o el model territorial (qui creix, com es creix, a on es creix en habitants i activitat econòmica) s'ha obviat. La contemplació de l'aigua com un element sectorial i prou ha portat a un esforç important en la seva millor utilització a nivell urbà i industrial (estalvi d'aigua, reutilització, millor ús dels recursos locals amb la recuperació d'aquífers, etc.) però això sol no solucionarà la garantia del subministrament si es segueix creixent de forma continuada sense tenir en compte la sostenibilitat ambiental. No voler contemplar l'aigua com un element clau del territori i mantenir-la només com un recurs amb una programació sectorial és l'origen de l'actual controvèrsia.

A sis mesos d'unes possibles restriccions d'aigua a la regió metropolitana de Barcelona, les solucions que es proposen segueixen essent purament sectorials sense que hi sembli haver una voluntat política de debat (que no solucionar de forma immediata, ja que és impossible arreglar un problema d'anys amb pocs mesos) els aspectes territorials lligats al cicle de l'aigua. Sembla necessari, independentment de les solucions concretes a adoptar, que el govern de Catalunya iniciï aquest debat, sinó serà difícil que trobi consens en les solucions parcials que impliquin una transferència d'aigua d'una conca a l'altra. El resultat pot ser que si no plou fins al Novembre

tinguem restriccions a l'àrea metropolitana de Barcelona i un enfrontament de conseqüències imprevisibles entre regions (Segre vs. Barcelona; Ebre vs. Barcelona i Segre) i entre diferents tipus d'usuaris (camp vs. ciutat). Reiterem, doncs, que aquest és un problema molt important de país i que cal que qui governa el país el lideri de forma efectiva.

Reiterem la nostra confiança en que l'aplicació dels principis de la Nova Cultura de l'Aigua poden assegurar una gestió sostenible de l'aigua a Catalunya.

El model de gestió de l'aigua que la Generalitat de Catalunya (mitjançant l'ACA) ha implementat en aquests darrers anys es coherent amb els principis defensats per molts membres de la FNCA. En aquesta anys l'Agència ha aprofundit en els quatre pilars bàsic de la sostenibilitat del cicle de l'aigua:

- L'Ambiental, amb la redacció del Pla Sectorial de Cabals de Manteniment i els estudis sobre l'Estat Ecològic dels rius derivats dels compromisos assumits amb l'aprovació de la Directiva Marc de l'Aigua (2000/60/CE)..
- La de Garantia del Recurs, amb l'estudi sobre les possibilitats d'estalvi d'aigua, els de reutilització d'aigües depurades i la recuperació i el millor aprofitament dels aqüífers. La prova pilot que es fa ara mateix de recàrrega de l'aqüífer de la vall baixa del Llobregat n'és un bon exemple.
- La Sostenibilitat Econòmica amb estudis sobre quins són els costos reals de tot el cicle de l'aigua.
- La Sostenibilitat Social amb un ampli programa de participació ciutadana que ha permès als catalans ser protagonistes de la planificació hidrològica.

Si en aquests moments no hi ha ja restriccions a l'àrea de Barcelona s'explica en gran part per l'aplicació dels principis de la NCA a la gestió de l'aigua que fa servir l'Agència Catalana de l'Aigua. Es rellevant reconèixer que:

- 1) Si ara existís el transvasament de l'Ebre tal com el va concebre el PHN de l'any 2000, aquest no podria enviar ni una gota d'aigua a Barcelona i la seva àrea perquè el riu no porta el cabal mínim requerit en aquell Pla per tal que es pogués fer el transvasament.
- 2) La sequera que estem patint no te gairebé precedents i cal considera-la, de moment, com un fenomen puntual i de baixa probabilitat. Tot i la baixa l'eventualitat de la present sequera, aquesta

no exigeix a l'Administració de cercar mesures de gestió adaptada a la variabilitat climàtica, que passen inexorablement per la flexibilització en els requeriments d'usos de l'aigua, la integració dels mercats de l'aigua i el seu ús més racional en cada moment, tot regulant les mesures compensatòries als usos de menys prioritats.

De totes maneres, encara es pot aprofundir en les mesures d'estalvi, i resta un llarg camí per recórrer en la reutilització, millor ús dels aqüífers i dessalinització. Amb aquesta mena d'actuacions és possible arribar a un equilibri entre el subministrament als ciutadans i la conservació de l'Estat Ecològic dels ecosistemes aquàtics.

Mesures que poden fer possible un cicle de l'aigua sostenible a Catalunya.

A part d'insistir, de nou, en l'estalvi, la reutilització i el millor ús dels aqüífers queden encara algunes mesures que podrien aportar recursos al sistema de subministrament d'aigua de les Conques Internes de Catalunya.

Una és la millor utilització de les aigües pluvials. La recollida d'aigües pluvials té un gran potencial en un país on són escadusseres però intenses i només cal posar al dia les tècniques que els nostres avis i rebesavis varen fer servir en el passat: les cisternes i elsaljubs. També hauríem de pensar en una millor utilització de l'aigua dels grans dipòsits d'aigües pluvials que s'han construït a Barcelona o que s'estan construint a altres llocs (Arenys de Munt) i que en el futur poden arribar a construir-se prop de la costa a on l'aigua pluvial retinguda provenint de les zones urbanitzades a més de poder ser un recurs evita la contaminació marina. Irònicament, la urbanització augmenta significativament l'escorrentiu i, per tant, teòricament l'aigua disponible. Fins ara, però, els esforços s'han orientat més a resoldre el problema de les inundacions. Fora bo aprofitar la sequera per tal d'endegar polítiques de veritable aprofitament de l'aigua de pluja. La mes immediata seria recarregar l'escorrentiu en les zones hidrogeològicament favorables abans no es mescli amb l'aigua residual, cosa factible a algunes urbanitzacions de l'àrea metropolitana. De cara al futur, un pla de construcció de dipòsits pluvials, principalment al llarg de la costa a tot Catalunya, és una opció que s'hauria d'estudiar. Alguns membres de la FNCA han proposat la construcció de basses i rases filtrants al Maresme amb el doble objectiu de reduir la incidència de les riuades a les rieres i de millorar els aqüífers. De totes maneres aquesta és una mesura que és

diffícil que aportí volums importants a curt termini però que cal considerar a mig termini com una solució estructural més.

Un altra és la reutilització de les aigües de les depuradores del Prat del Llobregat i del Besòs. Aquesta aigua, convenientment tractada, pot ser infiltrada en aquífers (el del Llobregat té una capacitat d'uns 100 hm³) i utilitzada de nou, amb l'avantatge de que no necessita regulació. Cal fer més esforços en aquesta línia.

No es segur que totes aquestes mesures (suficients amb una pluviometria mitjana) puguin garantir el subministrament quan hi ha un cicle de sequera llarg, com habitualment es poden produir en ambients mediterranis i com asseguren que es produiran en el futur els models de canvi climàtic. És només en aquestes ocasions quan s'ha d'explorar quines possibilitat tenim de fer transvasaments d'altres conques, transvasaments sempre puntuals en el temps i només per a situacions de sequera prolongada.

Si es tracta de fer un transvasament d'aigua, la única manera de fer-ho és aquella que no impliqui modificar el règim de cabals ambientals del riu. Cal doncs utilitzar l'aigua que es consumeix a la conca destinada a altres usos, el que en la pràctica limita aquest intercanvi amb els usos agraris que són els que poden intercanviar volums d'aigua importants amb altres conques. És el que es coneix com a Banc d'Aigua (també dits Centres de Transferència d'Aigua).

En que consisteix un Banc d'Aigua?. Doncs es tracta d'utilitzar un aigua que igualment captaríem del riu i que ja no hi retornaria (la majoria evapotranspirada en els camps de conreu) per fer-ne un altra ús, en aquest cas abastament de poblacions. Aquesta aigua s'hauria de reservar abans que comenci la campanya de rec, s'emmagatzemaria en els embassaments d'Oliana o Rialb i quedaria a disposició del Centre de Transferència. A raó de una dotació d'uns 6000 m³/ha i any a l'Urgell, això vol dir que es necessiten 166 ha per obtenir 1 hm³ d'aigua. Segons els hm³ requerits per aquest transvasament temporal d'aigua, sabrem el nombre d'hectàrees necessàries per obtenir l'aigua requerida. El Centre de Transferència seria necessàriament públic. També es podria pensar en un Centre de Transferència de les aigües destinades al cultiu de l'arròs al Delta de l'Ebre. En aquest cas l'aigua obtinguda per ha podria ser fins i tot més gran, ja que el consums de l'arròs és més elevat que el dels regadius del Canal d'Urgell..

Aquells pagesos que no plantessin l'any de la transferència d'aigua, caldria compensar-los de manera que el rendiment obtingut per ha fos el mateix que si haguessin plantat o fins i tot una mica superior (per a cultius d'herbàcies el preu fora proper a 0,2 Euros/m³). Això seria funció del Centre de Transferència que hauria cobrat els diners de la reserva d'aigua pagada pels usuaris possibles receptors. També serien lliures de plantar qualsevol cultiu que no requerís irrigació en els camps i obtenir un rendiment addicional. La cessió de l'ús de l'aigua es faria per una subhasta pública, de manera que els pagesos que la cedissin obtindrien un preu adequat per la seva cessió. Evidentment aquest sistema no és fàcil d'implementar però si es té voluntat d'arribar a un acord això seria possible. Cal que el Govern de Catalunya faci el primer pas i reuneixi a totes les parts per tal de cercar acords. Però això s'ha de fer ara. El cost de l'operació seria lògic que el paguessin els ciutadans als que els hi arribi l'aigua (amb la col·laboració del Govern de Catalunya i de l'Estat espanyol) i que fossin conscients del cost (quedés clar en el seu rebut de l'aigua). Jurídicament es pot utilitzar la figura dels Centres de Transferència d'Aigua que ja existeix en la legislació espanyola.

I com ho fem per enviar l'aigua des dels embassaments de Rialb i Oliana a Barcelona? Hi ha diferents opcions. Des de un transvasament simple de la cua de Rialb cap al Cardener fins a solucions que facin que el riu també sigui guanyador com seria enviar l'aigua riu avall i fer la transferència des del Delta. Com que l'aigua no es requerirà fins a una època posterior a la seva compra, podria ser que entremig ploqués i ja no fes falta l'aigua, que és podria deixar anar pel Segre riu avall millorant el seu cabal ambiental, generant una petita avinguda (depenent de la reserva feta) i així fer reviscolar un riu que ara està cansat de portar sempre el mateix cabal mínim. Els ciutadans de Barcelona haurien ajudat en aquest cas al Segre i a l'Ebre a tenir una avinguda que fins i tot segons com es fes podria ajudar en la conservació del Delta (trasllat de sediments). Com sempre cal estudiar a fons aquesta opció, treballar-la amb tots els implicats, però sens dubte des del punt de vista del riu i dels usuaris és la millor opció. Aquesta solució, amb volums significatius, és més de futur que no pas immediata, ja que les obres de la transferència des de l'Urgell tardarien molts mesos a fer-se, però cal posar-la damunt la taula ara per tal que en properes sequeres ja estigui a punt. Pel que fa al Baix Ebre utilitzar les infraestructures del CAT ara mateix vol dir poder transferir només 300 l/seg a partir de la tardor. Caldrien també obres de més envergadura per transferir més aigua (però la possibilitat de la seva execució a curt termini sembla remota).

Insistim que en qualsevol cas en una transferència d'aigua entre conques s'ha de garantir que tots els actors implicats en les possibles solucions (en plural) surtin guanyadors del repte que la sequera ens ha posat sobre la taula, i que els actors són tres:

- La societat urbano-industrial (i també agrícola pel que fa al Baix Ter i Llobregat) de les conques internes i molt especialment la de la Regió Metropolitana de Barcelona, que ha de veure garantit el seu abastament bàsic (al voltant de 100 litres per habitant i dia).
- La societat de les conques que pugin cedir l'aigua, siguin les del Segre o les del Baix Ebre, que no ha de veure compromès el seu futur econòmic i ha de rebre una justa compensació per l'esforç que puguin fer.
- El riu que cedeixi l'aigua, el qual no ha de veure compromès el seu cabal ambiental, definit de la forma més clara possible i basat en els principis de la Directiva Marc Europea (o sigui que el seu estat ecològic en el cas de que es faci alguna transferència d'aigua sigui igual o millor de l'actual).

Totes tres condicions són igual d'importantes i els membres de la FNCA a Catalunya valora com important el programa especial de mesura de l'Estat Ecològic dels rius catalans que ha posat en marxa l'ACA per tal de seguir de prop la seva evolució en uns punts concrets i sensibles de la geografia catalana afectada per la sequera, estudi que es fa amb la col·laboració de diverses institucions científiques catalanes. Això ens assegurarà que coneixerem l'evolució de l'estat dels rius de forma detallada i per tant podrem valorar l'efecte de les diferents mesures sobre el seu Estat Ecològic.

I ara mateix, o sigui en els propers 6 mesos, que podem fer?

La primera opció és intensificar el aprofitament de les aigües de les depuradores de la Regió Metropolitana. Ara mateix es possible utilitzar-ne sense massa problemes tècnics fins a 2 m³/seg de les aigües de la depuradora del Prat que es podrien fer servir per a diversos usos. A la llarga una bona part d'aquesta aigua es podria recuperar de forma indirecta injectant-la en aquífer del Llobregat com ha estat suggerit per membres de la FNCA (i com esta planejant fer l'ACA).

Incrementar encara més la utilització dels aquífers amb la obertura de pous de sequera com s'ha fet en altres parts d'Espanya, pous que només s'utilitzen en casos de sequera i en condicions normals no es fan servir, reservant els seus cabals pels moments més crítics.

Utilitzar en diversos punts de la xarxa a on sigui possible dessaladores mòbils, de capacitat entre 1000 i 2000 m³/dia que es podrien fins i tot llogar. No seria un objectiu inabordable la instal·lació d'una capacitat de 40000 m³/dia en 5 o sis mesos sempre que es disposés d'aigua salada a prop i punts de la xarxa a on poder-la introduir al llarg de la costa catalana. L'experiència de la sequera de Palma de Mallorca així ho avala.

Lògicament cal parlar dels transvasaments dels quals s'ha parlat aquest dies a la premsa repetidament (com el de la capçalera del Segre o l'aigua del CAT extreta de l'Ebre) i que han aixecat tanta polèmica. El problema en aquests casos és que segons com es facin podem sortir tots perjudicats, sobretot el medi i la societat que cedeix els cabals.

La pèrdua de cabal de l'alt Segre pel seu transvasament pel túnel del Cadí a l'embassament de La Baells, tot i que garantíssim un cabal ambiental i fos una mesura limitada en el temps no deixa de ser un transvasament que afecta el cabal del riu. Seran, com a màxim, uns 35 hm³ que deixarien de baixar pel Segre cap a l'Ebre. Si realment deixar 1,1 m³/seg com a règim de cabal ambiental no afecta a l'estat ecològic del riu Segre entre la captació i la cua de l'embassament d'Oliana (cosa que s'hauria de comprovar) això podria solucionar el tema de l'afectació a l'alt Segre, però igualment el volum transvasat deixaria de baixar des de Rialb fins a la desembocadura. Per tant podem pensar que hi han dos afectats principals: el Segre des de Rialb i el Baix Ebre i també els usuaris de la conca cedent (usos agrícoles que no podran fer servir aquesta aigua). Per tal que aquest transvasament fos, com a mínim, considerat possible pels membres de la FNCA a Catalunya, s'hauria de fer de manera que ningú en fos perjudicat, el que vol dir:

1 – Que realment el cabal del Segre entre la captació i Oliana donés satisfacció als usos de la zona alta i als requeriments ambientals. Caldria avaluar-ho bé. Les evolucions del cabal del Segre en els darrers anys no fan aquest càlcul fàcil ni podem ser molt optimistes, però es pot intentar. Caldria també activar un monitoreig de seguiment intensiu dels efectes del transvasament sobre l'Estat Ecològic del riu i els usos aigües avall.

2 – Que no hi hagués minva dels, com a màxim, 35 hm³ captats aigües avall de Rialb. Això vol dir que un altra ús (l'agrari) es veuria afectat, però per la campanya de reg de 2009. Això es podria solucionar creant el Centre de Transferència d'Aigua de l'Urgell i trobant (en pública subhasta)

les aproximadament 5000 Ha que no s'haurien de regar l'any 2009 per compensar les aigües transvasades riu amunt.

3 – Que la conca receptora sabés exactament el que això li costa i com es reflexa en el seu rebut de l'aigua. Es pot constituir una Comissió de Seguiment mixta amb actors i representants del territori i l'Administració de l'aigua a Catalunya. Aquest procés ha de gaudir de la màxima transparència i participació.

Pel que fa al baix Ebre ara mateix tot i que hi ha diferències d'opinió sobre quines són les capacitats màximes que pot transportar el CAT fins a l'àrea de Barcelona, la possibilitat d'obtenir fins a 1 m³/seg no sembla pas possible en el curt termini de sis mesos. En tot cas si això fos possible, l'aigua transvasada ho hauria de ser sempre a compte d'un Banc d'Aigua que podria ser fins i tot el de l'Urgell, de forma que l'aigua estalviada en els seus conreus (fins a 45 hm³, segons diferents fonts) baixés pel riu i fos transvasada un cop arribada al Baix Ebre. Això incrementaria el cabal ambiental de l'Ebre des de Rialb fins a gairebé la seva desembocadura i no canviaria l'aigua que el riu u al el mar. Si aquest alliberament de cabals es fes com una petita avinguda, podríem contribuir a la millora del seu Estat Ecològic i al control dels macrófits i de la mosca negra. Hi ha experiències de construcció de 22 km de canonada en 28 dies a la zona d'Alacant en un període extrem de sequera. Per a garantir que la interconnexió del CAT o qualsevol altra infraestructura que connectés l'aigua del Segre o l'Ebre amb la regió metropolitana no fos fixa, caldria instal·lar en qualsevol cas 1 Km de tuberia de forma que fos fàcilment desmuntable quan l'episodi de sequera ja hagués finalitzat. Per a futurs episodis de sequera caldria guardar les peces en un magatzem sota custòdia i per a fer-les servir crear una comissió a on tots els possibles afectats tinguessin ben clar en quines circumstàncies es munta i es desmunta la tuberia.

Només amb aquestes premisses (cabal ambiental garantit, i que els usuaris que cedeixen l'aigua i els receptors estiguin ben informat i tots hi guanyin) pensem que fora possible parlar del transvasament del Segre o de l'Ebre cap a l'àrea de Barcelona. Insistim que per un veritable Banc d'Aigües hi ha d'haver un usuari que cedeixi la seva dotació sinó no és pot parlar d'un transvasament ambiental i socialment sostenible. La simple conducció del pretesos sobrants del CAT actuals, no reuneix aquestes condicions i per tant no és comparable al intercanvi possible en un Centre de Transferència ambiental i socialment sostenible.

A mode de conclusió

Esperem que aquest escrit pugui servir per que tots reflexionem i que totes les propostes busquin sempre que els diferents actors implicats hi surtin guanyadors. I lògicament acabem com hem començat, el debat sobre el model territorial és necessari i no es pot ajornar. És evident que tot plegat no es podrà solucionar en pocs mesos, però com mínim s'ha de demostrar voluntat de voler-ho fer i encarar-lo amb valentia de cara al futur. En aquest repte els components de la FNCA a Catalunya i Espanya estarem a disposició de tots els actors implicats per ajudar a trobar una solució de guanyadors. En aquesta discussió és lògic posar sobre la taula tots els elements que fan del cicle de l'aigua un tema apassionat i apassionant, tractant de cercar les millors opcions pel present i sobretot pel futur (incloent els transvasaments). Una discussió oberta amb totes les cartes sobre la taula (incloent el model territorial, és clar) per la qual sempre ens hi trobareu a punt.

Insistim en que és possible una gestió sostenible del cicle de l'aigua a Catalunya sota els principis de la NCA amb el control i gestió de la demanda i sense un increment exagerat de la oferta; i que cal utilitzar la sequera com una oportunitat per adonar-nos que l'aigua no és només un recurs sinó una part fonamental de la nostra essència i element clau de la VIDA. En els darrers anys s'ha millorat substancialment la gestió de l'aigua a Catalunya i cal no defallir ara en el bastiment d'un nou model sostenible de la Gestió de l'Aigua. Ara més que mai cal ser valents i acabar el procés de canvi que s'ha iniciat. Aquesta sequera ha aportat un millor coneixement de la problemàtica de l'ús de l'aigua per la societat en general, el que ha de permetre la reflexió conjunta sobre el nou model de gestió de l'aigua.

Aquest document ha estat redactat de forma conjunta pels diferents membres de la FNCA a Catalunya.

Per a més informació podeu contactar amb NARCÍS PRAT (nprat@ub.edu).